Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

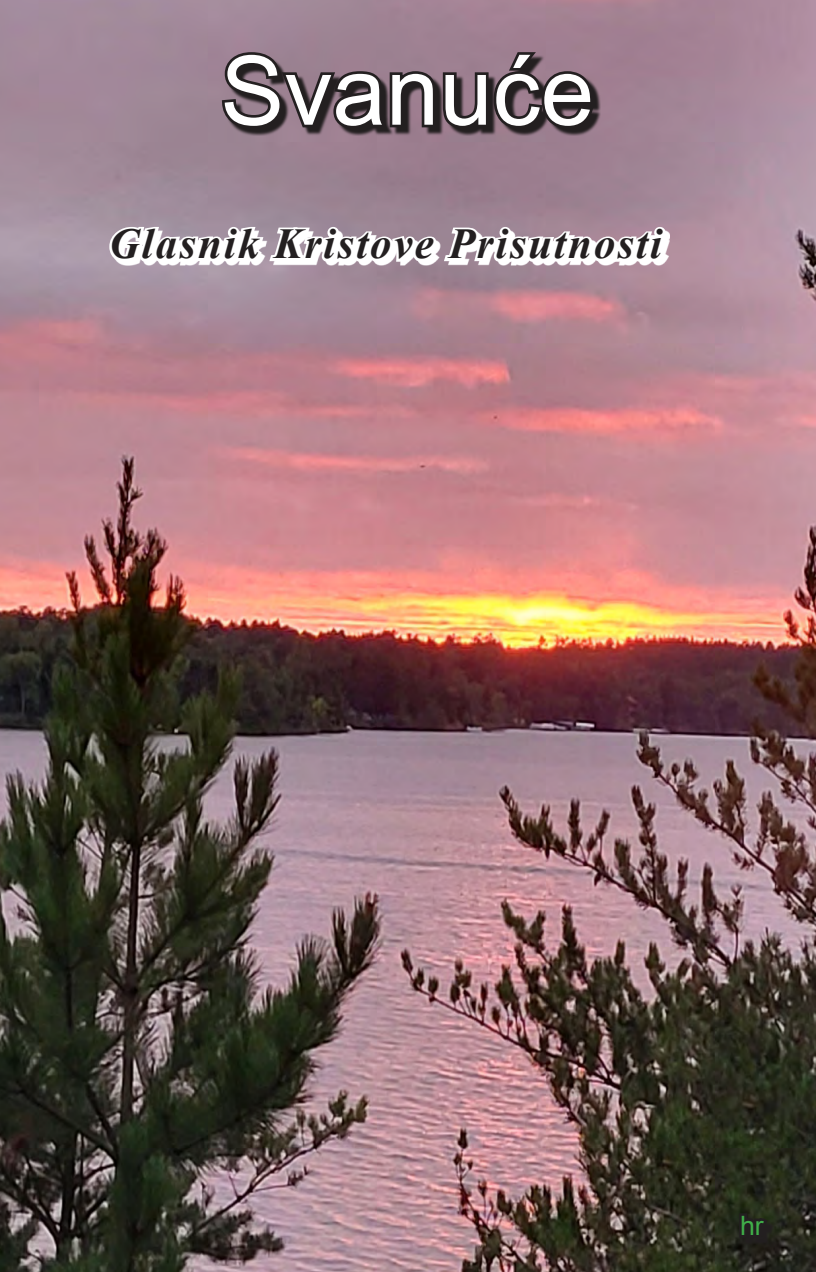

hr

Svanuće

STUDENI 2026

Sadržaj

GLAVNI ČLANAK 2

ZAHVALJIVANJE 2

MEĐUNARODNA PROUČAVANJA BIBLIJE 14

SAMUEL DIJELI PRAVDU 14
DAVID PROROKUJE O KRISTOVU KRALJEVSTVU 17
SALOMONOVA MUDRA PRESUDA 20
KRALJ VRAĆA IZGUBLJENO 23
JOŠAFAT PROVODI PRAVOSUDNE REFORME 26

KRŠĆANSKI ŽIVOT I NAUK 29

„MISLITE O TIM STVARIMA“ 29

Slijedite u svojoj Bibliji!

Glavni članak

Zahvaljivanje

„I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu!“ — Kološanima 3:17

Mnoge zemlje u različitim dijelovima svijeta imaju blagdane i svečanosti posvećene zahvaljivanju ili proslavi žetve. U Sjedinjenim Državama Dan zahvalnosti slavi se četvrtog četvrtka u studenome, a u Kanadi drugog ponedjeljka u listopadu. Druge zemlje slave slične blagdane u različitim razdobljima godine. Svaki poseban dan zahvalnosti hvalevrijedan je i pruža priliku da zahvalimo našem Stvoritelju na mnogim životnim blagoslovima. Ipak, za kršćane koji su svoj život posvetili služenju našem ljubavi punom nebeskom Ocu i hodanju stopama Isusa, svaki bi dan trebao biti dan zahvalnosti. „U svemu zahvaljujte”, savjetovao je apostol Pavao.— 1. Solunjanima 5:18

Pavlove riječi ohrabrenja

U svom pismu crkvi u Kolosima, Pavao je iskoristio dodatnu priliku da potakne i ojača svoje sukršćane na dublji osjećaj zahvalnosti i razumijevanja Bogu za sve njegove obilne blagoslove. Rekao im je: „I mir Kristov neka upravlja srcima vašim – mir na koji ste pozvani u jednom tijelu! I zahvalni budite! Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama! U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljujte!

Psalmima, hvalospjevima, pjesmama duhovnim od srca pjevajte hvalu Bogu!" Zatim ih je, kao što je zapisano u našem istaknutom stihu o zahvaljivanju, podsjetio: „I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu!"—Kološanima 3:15-17

Kao što je već istaknuto, oni koji su istinski predani Gospodinu i vršenju njegove službe trebali bi svaki dan smatrati danom zahvalnosti. Božji blagoslovi, koje toliko cijenimo i kojima se s ljubavlju radujemo, svakodnevno se izlijevaju na nas. Stoga naša zahvalnost za te blagoslove ne bi smjela čekati, već bi je trebalo izraziti Gospodinu prije završetka svakog dana u kojem smo ih primili. Čitamo: „Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. Oni se obnavljaju svako jutro: tvoja je vjernost velika!" (Tužaljke 3: 22–23) Budući da se ljubav i milosrđe našega Gospodina očituju prema nama svakoga dana, naša je povlastica svakodnevno mu izražavati zahvalnost.

Dolazeće Kraljevstvo

Za one koji nisu upoznati s prekrasnim Božjim planom i namjerom glede budućeg pomirenja svijeta bolesnog od grijeha i umirućeg svijeta, možda će biti nevoljko iskazivati zahvalnost Bogu. Nekima mogu odvući pažnju brojni problemi i poteškoće svakodnevnog života, kao i mnoge nevolje u svijetu oko njih. Međutim, istinom prosvijetljeni kršćani nisu obeshrabreni ovim stvarima. Oni prepoznaju ove uvjete kao dio proročenog obrasca nevolje s kojim se sadašnje Evanđeosko doba sada približava kraju. Oni vide ovo veliko vrijeme nevolje kao vrijeme

pripreme za Kristovo buduće kraljevstvo, „nova nebesa i zemlju novu, gdje pravednost prebiva”. (2. Petrova 3:13) Čovječanstvo se priprema dočekati božanski uspostavljeno kraljevstvo pravednosti koje će uskoro biti uspostavljeno nad cijelom zemljom. Stoga olujni oblaci nevolje ne bi trebali prigušiti naš duh zahvalnosti, nego ga naprotiv pojačati.

Jedan od divnih razloga za našu zahvalnost jest taj što nam je Gospodin otvorio oči razumijevanja kako bismo prepoznali značenje onoga što se sada zbiva svuda oko nas. Zahvalni smo što živimo u takvom vremenu i što možemo govoriti svojim prijateljima i susjedima o Kraljevstvu Božjem koje se ubrzano približava i kojim će vladati Krist. To je u skladu s riječima koje je zapisao psalmist David: „Nek’ te slave, JAHVE, sva djela tvoja i tvoji sveti nek’ te blagoslivlju! Neka kazuju slavu tvoga kraljevstva, neka o sili tvojoj govore.”—Psalmi 145:10–12

Božja ljubav i milosrđe

Osim što smo zahvalni što nam je Gospodin dao razumijevanje njegovog veličanstvenog plana za otkupljenje čovjeka, također možemo biti zahvalni za njegovu ljubav i milosrđe koje nam je podario pojedinačno. Ovim, te snagom i utjecajem svoga Svetoga Duha, Bog nas je svaki dan čuvao u svojoj brizi s ljubavlju. On nas je ojačao da budemo vjerni našem „cilju, nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.” (Filipljanima 3:14) Ako smo živjeli u skladu sa svojim blagoslovljenim privilegijama, svaki dan će biti dan zahvaljivanja i naći ćemo da stojimo čvršće u našem posvećenom hodu nego ikad prije.

Kroz razumijevanje Božjeg divnog plana otkrivenog kroz njegovu dragocjenu Riječ, Bibliju, došli smo do uvida u dio slave koja se očituje kroz njegov čudesni karakter—njegovu ljubav, mudrost, pravdu i moć. Koliko je doista dragocjeno ovo znanje. Prorok Jeremija je napisao: „Ovako govori JAHVE: 'Mudri neka se ne hvale mudrošću, ni junak neka se ne hvali hrabrošću, ni bogati neka se ne hvali bogatstvom. A tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što ima mudrost da mene spozna. Jer ja sam JAHVE koji tvori dobrotu, pravo i pravdu na zemlji, jer to mi je milo.'—riječ je JAHVINA."—Jeremija 9:23,24

Blagoslovljeno uvjerenje

U prethodnim recima Bog nas uvjerava da mu je zadovoljstvo iskazivati svoju „milosrdnu ljubav, pravdu i pravednost" onima koji ga istinski poznaju. Putem spoznaje evanđeoske poruke shvaćamo da je Bog pokazao svoju veliku ljubav prema ljudskom rodu tako što je poslao svog jedinorođenog Sina, našeg Gospodina Isusa, da bude Otkupitelj i Spasitelj svijeta ljudi pogođenog grijehom. Sveto pismo nam otkriva da će taj divan dar na koncu cijeniti svi ljudi. Njegovi neizmjerni blagoslovi dovest će do obnove života svima onima koji tada prihvate odredbe njegove božanske ljubavi i budu se pokoravali zakonima pravednog Kraljevstva koje se sada približava.—1. Timoteju 2:5, 6; 1. Ivanova 4:14; Izaija 26:9; Jeremija 31:34

Govoreći o Božjem daru milosti koji nam je pružen po našem Gospodinu Isusu, apostol Pavao je uzviknuo: „Hvala Bogu na njegovu neizrecivom daru!" (2. Korinćanima 9:15). I mi smo zahvalni na

tom daru zbog onoga što Isusova služba znači onima koji nastoje slijediti njegov primjer požrtvovnosti. Zahvalni smo i na spoznaji o tome što će njegova služba i konačna žrtva značiti za cijelo čovječanstvo tijekom Kristova budućeg kraljevstva. On će tada biti novi kralj Zemlje, koji će se očitovati u moći i velikoj slavi (Otkrivenje 5:12, 13; 17:14). Pod njegovom će vlašću biti uništeni svi Božji i ljudski neprijatelji, pa i najveći neprijatelj—smrt. „Doista, on treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrijepljena Smrt.”—1. Korinćanima 15:25,26

Povratak u život

Kada čovječanstvo bude probuđeno iz sna smrti u tom budućem vremenu—u skladu s Božjim konačnim naumom—svatko će dobiti priliku postići savršenstvo i živjeti vječno na savršenoj Zemlji (Ivan 5:28, 29; Djela apostolska 24:15). Ljudi će tada shvatiti da se Božji naum, ostvaren posredstvom Isusa, neprestano provodio njima na vječnu radost, unatoč tome što su privremeno trpjeli posljedice vladavine grijeha i smrti. Također će spoznati da Bog s radošću iskazuje svoju milost i dobrotu prema njima, na čemu će mu oni spremno zahvaljivati.—Jeremija 9:24

Pravi sljedbenici našega Gospodina Isusa od Pedesetnice imali su veliku radost i privilegiju trpjeti i umrijeti s njim. Dano im je obećanje da će, ako budu vjerni svom savezu posvećenja, također živjeti i vladati s Kristom u njegovom budućem kraljevstvu. U drugom pismu svom voljenom Timoteju, apostol Pavao je rekao: „Vjerodostojna je riječ: Ako s njime

umrijesmo, s njime ćemo i živjeti. Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati. Ako ga zaniječemo, i on će zanijekati nas."—2. Timoteju 2:11,12

Veliki svećenik i Dobri pastir

Jedan od najvažnijih aspekata naše kršćanske vjere za koji možemo biti zahvalni je naš Gospodin Isus—naš Veliki svećenik pun suosjećanja i ljubavi koji je bio „supatnik u našim slabostima". (Hebrejima 4:14,15) On je također naš Dobri pastir koji nas nježno vodi. Isus je rekao: „Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. ... Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce."—Ivan 10:11,14,15

Kao kršćani, priznajemo da je Isus naša Glava, a mi smo udovi njegova tijela. (1. Korinćanima 12:12; Efežanima 4:15,16; Kološanima 1:18) Kao naša glava, on nas usmjerava putem kojim trebamo ići i načinom na koji mu možemo služiti. Ako vjerno hodamo njegovim stopama i podređeni smo mu, više nećemo vršiti vlastitu volju niti nastojati hoditi vlastitim putovima. (1. Petrova 2:21-23) Nastojat ćemo upoznati Božju volju i čekati njegovo vodstvo u našim životima.—Rimljanima 12:2; Efežanima 6:6

Ako vršimo Božju volju kao „pozvani" od njega, sve će stvari djelovati zajedno za naše dobro i imat ćemo mir uma i srca. (Rimljanima 8:28; Filipljanima 4:7) Kakav li je ovo blagoslov u sadašnjem svijetu kaosa i straha. To je mir Božji koji vlada u srcima svih onih koji se, po vjeri u Krista, uzdaju u zaslugu njegove žrtve kao zaogrnuti „plaštem pravednosti". (Izaija 61:10; Filipljanima 3:9) Stoga se u potpunosti

prepuštamo vršenju volje Nebeskog Oca izražene kroz njegov neizrecivi dar. Pavao je rekao: „Dolikovalo je doista da Onaj radi kojega je sve i po kojemu je sve—kako bi mnoge sinove priveo k slavi—po patnjama do savršenstva dovede Početnika njihova spasenja. Ta i Posvetitelj i posvećeni—svi su od jednoga! Zato se on i ne stidi zvati ih braćom.”—Hebrejima 2:10,11

Kristovi vojnici

Kao kršćanski vojnici pod vodstvom Isusa, našeg Vođe, moramo izbjegavati zamke ovog sadašnjeg zlog svijeta. „Što si od mene po mnogim svjedocima čuo, to predaj vjernim ljudima koji će biti podobni i druge poučiti. S njima se zlopati kao dobar vojnik Krista Isusa. Tko vojuje, ne zapleće se u svagdanje poslove kako bi se vojskovođi svidio.”—2. Timoteju 2:2-4

Apostol Pavao opominje kršćane: „Obucite svu opremu Božju da se mognete oduprijeti lukavstvima đavlovim. Jer nije nam se boriti protiv krvi i mesa, nego protiv Vrhovništava, protiv Vlasti, protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta, protiv zlih duhova po nebesima.”—Efežanima 6:11,12

Apostol zatim opisuje potrebnu bojnu opremu koja će nam trebati da bismo vodili dobru bitku vjere. On kaže: „Zbog toga posegnite za svom opremom Božjom da uzmognete odoljeti u dan zli i održati se kada sve nadvladate. Držite se dakle! Opašite bedra istinom, obucite oklop pravednosti, potpašite noge spremnošću za evanđelje mira! U svemu imajte uza se štit vjere: njime ćete moći ugasiti ognjene strijele

Zloga. Uzmite i kacigu spasenja i mač Duha, to jest Riječ Božju.”—stihovi 13–17

Naš Vođa

Neopisivo smo zahvalni što imamo svog dragog Gospodina Isusa kao Vođu velikog spasenja na koje smo pozvani. Slijedeći njegovo vodstvo i noseći svu Božju bojnu opremu, kako nam je naloženo, bit ćemo sačuvani od pada. I dalje se radujemo slavnoj nadi koja nam je pružena u evanđelju. Još jedno važno obilježje te velike nade jest to da ćemo u pravo vrijeme, ako ostanemo vjerni do smrti, biti sjedinjeni s Isusom kao našim nebeskim Zaručnikom (2. Korinćanima 11:2). Kao budući članovi njegove nevjeste, imat ćemo blagoslovljenu povlasticu da, snagom i vlašću Kristova kraljevstva koje dolazi, pozovemo siromašno stvorenje koje uzdiše da primi divne blagoslove pripremljene za njega. Čitamo: „I Duh i Zaručnica govore: ‘Dođi!’ I tko ovo čuje, neka rekne: ‘Dođi!’ Tko je žedan, neka dođe; tko hoće, neka zahvati vode života zabadava!”—Otkrivenje 22:17

Duh Sveti

Kršćani trebaju biti zahvalni i za službu Duha Svetoga u njihovu korist. Budući da smo rođeni od Božjeg Svetog Duha za novi život u Kristu Isusu, dobili smo zadatak naviještati Evanđelje ili radosnu vijest o nadolazećem kraljevstvu. (Matej 24:14) Svjedočanstvo Duha Svetoga uvjerava nas da se sada smatramo djecom Božjom. “Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja; ako pak djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno

trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo."—Rimljanima 8:16,17

Pečat Duha Božje je jamstvo da nam—ako učinimo svoj dio—On neće dopustiti da nas bilo što spriječi u postizanju onoga na što nas je pozvao po Kristu Isusu. Pavao nas stoga ohrabruje: „Da budemo na hvalu Slave njegove—mi koji smo se već prije nadali u Kristu. U njemu ste i vi, pošto ste čuli Riječ istine—evanđelje spasenja svoga—u njemu ste, prigrlivši vjeru, opečaćeni Duhom obećanim, Svetim."—Efežanima 1:12,13

Duh Sveti također služi kroz Riječ Istine kako je izložena u Svetom pismu. Mnogo smo zahvalni za dragocjenu Riječ našeg Nebeskog Oca punog ljubavi. Bez ovoga ne bismo znali ništa o veličanstvenoj Istini u vezi s božanskim planom i svrhom. Uvijek cijenimo Bibliju jer ona je duhovna hrana koja nas i dalje održava. (Ivan 6:35) Njezina nam proročanstva rasvjetljuju vrijeme u kojem živimo, a njezina nas obećanja nadahnjuju i potiču da vjerno nastavimo putem pravednosti, čak do smrti. (Otkrivenje 2:10) Biblija također ocrtava božansku volju za nas i objašnjava značenje naših kušnji. Kako je prikladno psalmist napisao: „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi."—Psalmi 119:105

Riječ Gospodnja i njegova obilna providnost u našim životima veliki su razlozi za našu zahvalnost prema njemu. „O, kako ljubim zakon tvoj, po cio dan o njemu razmišljam. Tvoja me zapovijed mudrijim učini od dušmana mojih jer ona je sa mnom vječito. Umniji sam od svih svojih učitelja jer razmišljam o

svjedočanstvima tvojim. Razumniji sam i od staraca jer tvoje čuvam naredbe."—Psalmi 119:97-100

Božja riječ traje

Božja divna Riječ daje novo značenje i svrhu životima njegova naroda. Njegov savršeni zakon, svjedočanstva, zakoni i zapovijedi su smjernice Istine. S tim u vezi, psalmist David je napisao: „Savršen je zakon JAHVIN—dušu krijepi; pouzdano je svjedočanstvo JAHVINO—neuka uči; prava je naredba JAHVINA—srce sladi; čista je zapovijed JAHVINA—oči prosvjetljuje." Tome dodaje: „Neokaljan strah JAHVIN—ostaje svagda; istiniti sudovi JAHVINI—svi jednako pravedni, dragocjeniji od zlata, od mnogo zlata čistoga, slađi od meda, meda samotoka. Sluga tvoj pomno na njih pazi, vrlo brižno on ih čuva."—Psalmi 19:7-11

Budimo svi zahvalni na povlasticama služenja u kojima smo uživali tijekom svog kršćanskog života. Radost je objavljivati radosnu vijest o Kraljevstvu i polagati život za braću. Upravo tim djelom ljubavi pokazujemo svom nebeskom Ocu iskrenost svoje želje da ga upoznamo i služimo mu. (1. Ivanova 3:16; Hebrejima 6:10) Trebali bismo biti duboko zahvalni što smo dobili priliku pokazati da smo predani služenju i vršenju njegove volje u svom životu.

Vjera će nam omogućiti da premjestimo planine poteškoća koje bi nas inače mogle spriječiti da dopustimo da naše svjetlo zasja na blagoslov drugih. Želimo vjeru koja nam neće dopustiti da duhom ravnodušnosti sakrijemo svjetlo Istine ispod posude.—Matej 5:14-16

Slavljenje i zahvalnost

Slavljenje i zahvaljivanje u Bibliji su usko povezani. Zahvaljivanje je izraz zahvalnosti Bogu za sve bogate blagoslove kojima nas obasipa iz dana u dan. Možemo mu izraziti svoju zahvalnost u privatnosti svojih umova i srca, i u prisutnosti njegova naroda. Hvaliti znači dati slavu, veličati ili počastiti. Možemo slaviti Boga u svojim molitvama. Možemo ga također pohvaliti tako što ćemo obznaniti vrline njegovog slavnog karaktera.

Petar je napisao: „A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu." (1. Petrova 2:9). Hvalimo Gospodina tako što govorimo o njegovim čudesnim djelima i o onome što nam otkriva dragocjeni nauk o njegovu slavnom naumu. Slavimo ga svjedočeći o njegovoj ljubavi, koja se očituje u daru njegova Sina, te o tome što taj neizrecivi dar znači za nas danas i što će tek značiti u pogledu blagoslova i radosti koji uskoro očekuju cijelo čovječanstvo.—Ivan 3:16-17

Iako je prikladno zahvaljivati Gospodinu u molitvama i slaviti ga zbog njegove dobrote, svoju zahvalnost za sve što je učinio za nas pokazujemo i vjernim vršenjem njegove volje. Zahvaljujemo Bogu na njegovoj brižnoj ljubavi kada svojim stavom pokazujemo da vjerujemo u njegova obećanja o milosti i pomoći u svakoj potrebi (Hebrejima 4:16). To je bogat blagoslov kojim Gospodin obasipa one koji se potpuno posvete vršenju njegove volje. Naše riječi zahvale ne bi imale pravu vrijednost da naša srca nisu potpuno predana Gospodinu i da se

potpuno ne uzdamo u to da će on zadovoljiti sve naše potrebe.—Filipljanima 4:19

Pavao je napisao: „Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se! Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu! Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu—molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem—očitujte svoje molbe Bogu. I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu.”—Filipljanima 4:4-7

Iskoristimo svaku priliku da zahvalimo našem nebeskom Ocu punom ljubavi, koji nas je izveo iz tame u čudesno svjetlo istine. Apostol Pavao to je lijepo izrazio u uvodnom biblijskom retku: „I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu!”—Kološanima 3:17

Međunarodna proučavanja Biblije

Lekcija prva

Samuel dijeli pravdu

Ključni stih: „Tada Samuel progovori svemu domu Izraelovu ovako: 'Ako se od svega srca svoga vraćate JAHVI, uklonite iz svoje sredine tuđe bogove, baale i aštarte, i upravite srce svoje JAHVI i njemu jedinome služite. Tada će vas on izbaviti iz ruke Filistejaca'."

1. Samuelova 7:3

Izabrano pisma

1. Samuelova 7:3-11, 15-17

Tijekom ovog razdoblja izraelske povijesti, Samuel je bio njihov sudac, izabran od Nebeskog Oca. Na tom je položaju bio pozvan dijeliti pravdu među ljudima, te ih također poticati na služenje Bogu svim srcem. Ovo nije bio lak zadatak za Samuela, zbog sklonosti ljudi da padnu u grijehe i bezbožne postupke svojih poganskih susjeda. U to vrijeme, posebno, Izrael je bio kriv što je obožavao filistejske bogove. Zbog toga im je Bog dopustio da budu podređeni toj naciji.

Kako je vrijeme prolazilo, Izrael je počeo shvaćati da zbog svoje nevjernosti Bogu ne prima Njegove blagoslove i zaštitu te je „uzdisao za JAHVOM" (1. Samuelova 7:2). Vidjevši to, Samuel je izrekao riječi sadržane u našem ključnom retku. U tim se riječima ističu tri konkretna uvjeta koja je Izrael morao ispuniti kako bi bio izbavljen iz ruku Filistejaca i ponovno

stekao potpunu Božju naklonost. Načela sadržana u tim riječima u potpunosti se primjenjuju i na današnje kršćane koji su se možda privremeno udaljili od svog saveza s Bogom.

Samuel je istaknuo da Izrael najprije mora odbaciti lažne, poganske bogove koje je štovao. Prva zapovijed izvorno dana Izraelu glasila je: „Nemoj imati drugih bogova uz mene.” (2. Mojsijeva 20:3). Nije se moglo očekivati da će ih Bog blagosloviti ako ga nisu ni štovali, već su se umjesto toga okretali nemoćnim i lažnim bogovima. Nama kršćanima ne bi palo na pamet doslovno štovati nekog lažnog boga. Ipak, na svijetu postoje mnoge stvari koje bi nam mogle postati „bogovi”—stvari koje bismo mogli uzdizati na razinu idola i štovati u većoj ili manjoj mjeri. To mogu biti zemaljsko bogatstvo, položaj u svijetu, utjecaj, sposobnosti i drugi takvi „bogovi” ovoga sadašnjeg zlog svijeta. Takve stvari moramo odbaciti ako želimo uživati Božju naklonost.

Drugi zahtjev koji je Samuel postavio bio je da Izraelci moraju pripremiti svoja srca kako bi služili Gospodinu. Značenje riječi „pripremiti” jest učvrstiti ili usmjeriti. U tome leži misao da, dok iz svojih života uklanjamo lažne „bogove”. kakvi god oni bili, usmjerenost našeg srca treba biti utvrđena, odnosno usmjerena isključivo na našeg Nebeskog Oca i njegovu volju za nas. Bit kršćanskog posvećenja jest vršenje Božje volje u svakom životnom iskustvu, najbolje što možemo. Da bismo to činili, potrebno je da naša srca budu neprestano usmjerena na njega i njegove blagotvorne naume za naš konačni blagoslov.

Posljednja uputa koju je Samuel dao Izraelcima glasila je da moraju služiti Bogu, i to samo njemu. To je od njih zahtijevalo određena djela—pridržavanje raznih odredbi Zakona i aktivno služenje Bogu. Za kršćanina također vrijedi da su služenje Bogu i zalaganje za njegovu stvar preduvjet za primanje njegovog potpunog blagoslova. Apostol Jakov kaže: „Vjera bez djelâ je jalova.”—Jakov 2:20

David prorokuje o Kristovu kraljevstvu

Ključni stih: „David kraljevaše nad svim Izraelom čineći pravo i pravicu svemu svome narodu.“

1. Ljetopisa 18:14

Izabrano pisma

2. Samuelu 23:1-7; 1. Ljetopisa 18:14

Davidova pravedna vladavina nad Izraelom, kao što je navedeno u našem ključnom stihu, bila je usredotočena na činjenicu da je pravedno i pošteno izvršavao Božje zakone među ljudima. Ovo je nagovijestilo nadolazeću vladavinu pravednosti Isusa Krista i njegove zaručnice, crkve. Kada je anđeo Gabrijel najavio nadolazeće rođenje Isusa Mariji, dao nam je ovu važnu Istinu, rekavši: „Začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime ISUS. ... Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova.”—Luka 1:31,32

Neposredno prije nego što je završila Davidova vladavina i prije nego što je preminuo, on je proročanski govorio o budućoj Kristovoj kraljevskoj vlasti, kao što je zapisano u 2. Samuelovoj 23:1-7. U prvom i drugom retku David kaže da je bio „pomazanik Boga Jakovljeva” te da je „Duh JAHVIN” bio s njim i vodio njegove riječi dok je vladao nad Božjim izabranim narodom. Isus je na početku svoje

zemaljske službe iznio sličnu tvrdnju o sebi, citirajući proroka Izaiju: „Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza!" (Luka 4:18) I u Davidovom i u Isusovom slučaju, Božje pomazanje i Njegov Duh bili su jamstvo da su upravo oni bili izbor Nebeskog Oca za vladare nad Njegovim narodom.

David dalje kaže da onaj tko je izabran da vlada nad ljudima mora biti pravedan te vladati strahom, odnosno strahopoštovanjem prema Bogu (2. Samuelova 23:3). Za onoga tko je tako vođen kaže: „Bit će kao jutarnja svjetlost kad ograne sunce, jutro bez oblaka," (stih 4). To su ponovno proročanske riječi koje govore o Kristu. On je „svjetlost svijeta" (Ivan 9:5). Svjetlost predstavlja prosvjetljenje Istinom, a tako će biti i u Kristovu kraljevstvu. On će se—simbolično govoreći—uzdići poput sunca kako bi prosvijetlio čovječanstvo i doveo ga do spoznaje Boga i njegovih putova. Bit će to ujedno vrijeme bez olujnih oblaka nevolja kakvi danas postoje diljem svijeta—vrijeme koje David opisuje kao „jutro bez oblaka".

I sam je David znao da njegova vladavina „nije takva pred Bogom" (2. Samuelova 23:5). Drugim riječima, to nije bilo mirno razdoblje bez ikakvih poteškoća. David je veći dio svoje vladavine proveo boreći se protiv izraelskih neprijatelja. Ipak, u istom je retku istaknuo obećanje o Božjem „savezu vječnom, u svemu dobro uređenom i utvrđenom. Da, on će dati da napreduje sve moje spasenje i svaka moja želja." David je ovdje govorio o vječnom savezu sklopljenom s Abrahamom, kojim je Bog obećao da će u pravo vrijeme doći potomak po kojem će biti blagoslovljene sve obitelji na zemlji (1. Mojsijeva 12:3; 22:18). Iako je pripadao Judinoj lozi—plemenu

preko kojeg je obećan taj potomak—David je proročanski govorio o budućem vremenu kada će se pojaviti veći Abrahamov potomak.

Apostol Pavao govorio je o potomstvu na koje se odnosilo obećanje Abrahamova saveza ovim riječima: „A ova su obećanja dana Abrahamu i potomstvu njegovu. Ne veli se: ‘i potomcima’ kao o mnogima, nego kao o jednomu: I potomstvu tvojem, to jest Kristu.” (Galaćanima 3:16) Upravo će zahvaljujući tom savezu David, kao i cijelo čovječanstvo, na koncu reći: „To je sve moje spasenje i svaka želja moja.”

Salomonova mudra presuda

Ključni stih: „Sav je Izrael čuo presudu koju je izrekao kralj i poštovali su kralja, jer su vidjeli da je u njemu božanska mudrost u izricanju pravde.”

1. Kraljevima 3:28

Izabrano pisma

1. Kraljevima 3:16-28

Nakon Davidove smrti, njegov sin Salomon pomazan je za kralja Izraela. Želeći vjerno slijediti stope svoga oca, Salomon je s pravom potražio Božju pomoć. Rekao je: „Daj mi sada mudrost i znanje da uzmognem upravljati ovim narodom!” (2. Ljetopisa 1:10). Vidjevši Salomonovu poniznost i njegov plemeniti naum, Bog je uslišio njegovu molbu i podario mu veliku mudrost, rekavši: „Kako bi upravljao mojim narodom nad kojim te zakraljih dajem ti mudrost i znanje.”—stih 11

Gotovo odmah, Salomonova mudrost je bila iskušana. Parafrazirajući 1. Kraljevima 3:16-22—Dvije žene obratile su se kralju u vezi s vrlo ozbiljnom stvari. Obje su živjele u istoj kući i obje su rodile dijete u razmaku od samo tri dana. U kući su živjeli samo oni i njihova tek rođena djeca. Dijete druge žene živjelo je samo nekoliko dana i umrlo je tijekom noći. Shvativši to, otišla je u sobu prve žene, koja je spavala. Uzela je živo dijete pokraj zaspale majke i

položila joj mrtvo dijete u naručje. Kad je majka živog djeteta ujutro ustala, vidjela je mrtvo dijete u svojim rukama, prvo pomislivši da je njezino. Međutim, gotovo odmah je shvatila da to nije njezino dijete, već dijete druge žene. Prišla je ženi koja joj je tijekom noći uzela živo dijete, no žena je osporavala da je učinjeno ikakvo zlo i tvrdila da je živo dijete doista njezino. Tako su obje žene svjedočile kralju da je živo dijete njihovo, a mrtvo dijete pripada onoj drugoj.

Salomonova velika mudrost očitovala se u njegovu odgovoru dvjema ženama. Rekao je: „Donesite mi mač!" I donesoše mač pred kralja. Tada kralj reče: „Rasijecite živo dijete nadvoje i dajte polovinu jednoj, a polovinu drugoj." (stihovi 24,25) Na prvi pogled takav odgovor ljudskom umu djeluje odbojno. Ipak, iz reakcije tih dviju žena jasno je da Salomon nije imao namjeru izvršiti tako okrutan čin. Zahvaljujući mudrosti koju je primio od Boga, znao je da će upravo takav njegov odgovor iznijeti istinu na vidjelo. Žena koja je bila prava majka živog djeteta nije mogla podnijeti pomisao na kraljev prijedlog da se dijete raspolovi. Rado je pristala prepustiti dijete drugoj ženi samo kako ono ne bi bilo ubijeno. S druge strane, majka čije je dijete umrlo—i koja je okrutno zamijenila djecu—hladnokrvno je odgovorila da joj odgovara ako kralj raspolovi živo dijete.—stih 26

To je bilo sve što je kralj Salomon trebao čuti. Živo je dijete predao njegovoj pravoj majci, nepovrijeđeno. (stih 27) Naš ključni stih pokazuje da se vijest o Salomonovim mudrim postupcima brzo proširila Izraelom. Što je najvažnije, narod je u tome prepoznao Božju mudrost. Doista, Božja mudrost u

svim vremenima nadilazi ljudsko poimanje. „O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! Kako li su nedokučivi sudovi i neistraživi putovi njegovi!”—Rimljanima 11:33

Lekcija četvrta

Kralj vraća izgubljeno

Ključni stih: „Kralj upita ženu i ona mu sve pripovjedi. Tada joj kralj dade jednoga slugu, komu naredi: 'Neka joj se vrati sve što je njeno i svi prihodi od njive od dana kada je ostavila zemlju do danas!'"

2. Kraljevima 8:6

Izabrana pisma

2. Kraljevima 8:1-6

Naša lekcija je nastavak izvještaja koji se nalazi u 2. Kraljevima 4:8-37, u kojem je prorok Elizej vratio u život sina Šunamke. Nakon što je to učinio, Elizej je obavijestio ženu da će u izraelskoj zemlji vladati glad sedam godina. Preporučio joj je da uzme svoje kućanstvo i ode živjeti negdje drugdje dok glad ne prođe. Ona je to i učinila, napustivši svoj dom u Izraelu i nastanivši se u zemlji filistejskoj.—2. Kraljevima 8:1,2

Nakon isteka tih sedam godina žena se vratila u Izrael, no zatekla je situaciju u kojoj su njezinu kuću, zemlju i imovinu tijekom njezine odsutnosti preuzeli drugi. „Otišla je kralju da zatraži povrat svoje kuće i zemlje" (stih 3). Iako kraljevo ime nije navedeno, najvjerojatnije je riječ o izraelskom kralju Joramu. Božjom providnošću, upravo u trenutku kad je žena pristupila kralju, on je razgovarao s Gehazijem, Elizejevim slugom. Gehazi je kralju Joramu pripovijedao o svim čudesnim djelima koja je Elizej učinio. Dok je Gehazi kralju govorio o tome kako je Elizej vratio u život sina jedne Šunamke, ona je—

zajedno sa svojim sinom—prišla toj skupini kako bi zatražila povrat svoje kuće i zemlje. Gehazi je uzbuđeno uzviknuo: „Gospodaru kralju, evo one žene i evo njena sina koga je Elizej oživio!”—stih 5

Možemo samo zamisliti zaprepaštenje svih prisutnih—žene, njezina sina, Elizejeva sluge i kralja—dok su se pred njima odmotavali događaji koji su se odvijali tijekom niza godina. Elizej nije bio ni prisutan na tom sastanku, a ipak je upravo on bio uključen u sva ona zbivanja koja su ih dovela zajedno pred kralja. Naš ključni stih kaže da je kralj Joram, nakon što je čuo sve što se dogodilo, odredio posebnog službenika koji se trebao pobrinuti da se ženi vrate kuća, zemlja i sva njezina imovina.

Ovaj događaj nije samo priča sa sretnim završetkom. On na prikladan način predočava blagoslove Kristovog kraljevstva koje će doći ovdje na Zemlji. To što je sin one žene prethodno vraćen u život ukazuje na vrijeme kada će uslijediti uskrsnuće cijelog čovječanstva. Isus je govorio o tom vremenu, kada će „svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći.”—Ivan 5: 28,29

Glad u zemlji Izraelu koja traje sedam godina ilustrira činjenicu da je čovjek živio tijekom gladi istine i pravednosti, uglavnom, otkako su naši prvi roditelji pali u grijeh. Kao što je žena napustila Izrael da živi u zemlji jednog od Izraelovih neprijatelja, tako je i čovjek, odbačen od Božje naklonosti otkako je grijeh ušao u svijet, bio prisiljen živjeti pod vlašću "kneza ovoga svijeta", Sotone. Slavni završetak priče, u kojem su ženina kuća, zemlja i imanje vraćeni, pokazuje da će jednom kada glad za pravednošću u ovom svijetu dođe kraju, čovjeku biti vraćeno „ono što je izgubljeno” tijekom vremena o

kojem se govori kao o „povratu svega.”—Luka 19:10; Djela apostolska 3:21

Lekcija peta

Jošafat provodi pravosudne reforme

Ključni stih: „I reče im: 'Gledajte što radite, jer ne sudite u ime čovjeka, nego u ime JAHVE'.”

2. Ljetopisa 19:6

Izabrana pisma

2. Ljetopisa 19:4-11

Jošafat je bio jedan od rijetkih pravednih vladara Jude, izraelskog kraljevstva koje su sačinjavala dva plemena. Tijekom svoje vladavine proveo je niz reformi vezanih uz pravdu i sudstvo. Ta su važna područja zapala u nered i korupciju za vrijeme vladavine prijašnjih, zlih kraljeva. Znao je da je njihova obnova ključna za ostvarenje njegova glavnog cilja: vratiti narod „JAHVI, Bogu njihovih otaca.”—2. Ljetopisa 19:4

Prvo što je Jošafat učinio bilo je „postaviti suce u zemlji u svim tvrdim judejskim gradovima, u svakome gradu”. (stih 5) Jednako važno, kao što je navedeno u našem ključnom stihu, uputio ih je da dobro paze da ne sude prema čovjeku, već da to čine „u ime JAHVE”, koji ih je trebao voditi u sudu. Nastavio je svoje upute podsjećajući ih da ne bi trebalo biti „osobne pristranosti” ili „uzimanja darova” ili mita, dok oni donose presude. To bi se smatralo „nepravdom prema JAHVI, našem Bogu.”—stih 7

Ovdje postoje pouke za današnji Gospodinov narod. Iako još nije došlo vrijeme za opći sud nad ljudskim srcima pred Gospodinom, vrijeme je da kršćani sami

prosuđuju svoj položaj pred njim. Apostol Pavao savjetuje nam da „sami sebe sudimo” te pritom ispravljamo svoj život kako nas naš Nebeski Otac ne bi strogo sudio (1. Korinćanima 11:31). To „suđenje” samima sebi obuhvaća mnogo toga: naše odluke na uskom putu, način na koji provodimo vrijeme, kako koristimo svoja sredstva, kakav karakter izgrađujemo, način na koji služimo Gospodinu, naše stavove i postupke prema braći i čovječanstvu općenito, kao i sve ostale aspekte našeg života. Baš kao što je kralj poučio suce svoga vremena, tako i mi, dok prosuđujemo spomenute stvari, trebamo nastojati to činiti u skladu s Božjom voljom i Božjim putem, a ne ljudskim. Također, pri prosuđivanju ne smije biti „osobne pristranosti”, niti dopuštanja da nas „darovi” svjetovne ili tjelesne naravi navedu da skrenemo sa suda koji počiva na Božjem mjerilu pravednosti.

Jošafat je odredio levite i svećenike za posebnu sudačku dužnost—dijeljenje pravde u sporovima i sukobima među ljudima te u slučajevima kršenja Zakona. Bila je to iznimno ozbiljna zadaća jer je u određenim slučajevima uključivala izricanje kazni. Ponekad je trebalo odlučivati čak i o pitanjima života i smrti. U takvim je okolnostima bilo od presudne važnosti donositi pravedne i nepristrane odluke. Kralj je posebno tim sucima savjetovao da postupaju „u JAHVINU strahu vjerno i iskrena srca.” (2. Ljetopisa 19:9). Također ih je ohrabrio riječima: „Budite jaki, i na posao! JAHVE će biti s onim tko je dobar.”—stih 11

Poput ovih posebnih sudaca, onima iz Gospodinova naroda koji su sada vjerni u trenutnoj prosudbi vlastitih životnih pitanja bit će dana posebna

privilegija i velika odgovornost u sljedećem dobu. Zajedno s Kristom, svojom glavom, oni će „suditi svijetu po pravdi" tijekom tisućugodišnjeg sudnjeg dana Kristova kraljevstva.—Djela apostolska 17:31

„Mislite o tim stvarima“

„Uostalom, braćo, što je god istinito, što god časno, što god pravedno, što god čisto, što god ljubazno, što god hvalevrijedno; je li što krepost, je li što pohvala—to nek vam je na srcu!”

Filipljanima 4:8

Mnogo toga u Bibliji naglašava važnost naših misli i nužnost da pravilno propitujemo naše razmišljanje. U Mudrim izrekama rečeno nam je da je kakav čovjek „onakav kako u sebi misli”. (Mudre izreke 23:7) Drugim riječima, na razvoj našeg karaktera uvelike utječu misli o kojima si dopuštamo razmišljati.

Sveto pismo objašnjava da „nema pravedna baš nijednoga”, jer su „svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja.” (Rimljanima 3:10,23). Svi smo naslijedili nesavršenost i grijeh, koji su se prenosili s naraštaja na naraštaj kao posljedica Adamove neposlušnosti Bogu. Apostol Pavao kaže: „Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...” (Rimljanima 5:12). Danas naša nesavršenost utječe na nas ne samo fizički nego i mentalno, uključujući i način na koji razmišljamo.

Sadašnji nebeski poziv

U sadašnje vrijeme postoji „nebeski poziv” koji Bog šalje. On poziva pojedince da mu daju svoja srca i dragovoljno prinesu sebe kao žive žrtve koje su

svete, prihvatljive i Bogu ugodne. (Hebrejima 3:1; Mudre izreke 23:26; Rimljanima 12:1) Potaknuti su: „Ne suobličujte se ovomu svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti da mognete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno.”—Rimljanima 12:2

Shvaćajući da smo nesavršeni i dio grješne ljudske rase, mogli bismo se zapitati može li Bog prihvatiti da mu se mi žrtvujemo. Pavao ohrabrujuće kaže: „Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lûde svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom.”—1. Korinćanima 1:26-29

Gospodin ne kažnjava niti osuđuje one koji ne čuju ili ne odgovaraju na nebeski poziv u sadašnje vrijeme. Oni će imati priliku u kraljevstvu koje će uskoro doći na zemlju, da se „nauče pravednosti.”—Izaija 26:9

Usmjeravanje naših misli

Bog sada djeluje na buduće članove „malog stada”, na one koji su se odazvali nebeskom pozivu. On dopire do njihovih srdaca i nikoga ne prisiljava da vrši njegovu volju. Apostol Pavao piše: „Da, Bog u svojoj dobrohotnosti izvodi u vama i htjeti i djelovati.”—Filipljanima 2:13

Važan dio ovog posla, za koji je svatko od nas pojedinačno odgovoran, je pravilno usmjeravanje naših misli. Misli na kojima se zadržavamo ne smiju se ignorirati, već moramo naučiti disciplinirati i hraniti svoje misli čistom i zdravom duhovnom hranom koja

se nalazi u Božjoj Riječi. (Psalmi 1:1-3; 119:11-18,103-105) Gospodin nas poznaje, ne samo po našim riječima i djelima, već i po našim mislima. (Psalmi 94:11; 139:2) Svete misli dovest će nas do svetih riječi i pravednog ponašanja koje će biti ugodno našem Nebeskom Ocu. Osim toga, što više predajemo svoja „djela JAHVI", to će naše misli biti ispravno utvrđene.—Mudre izreke 16:3

Mudri kralj Salomon napisao je: „A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život." (Mudre izreke 4:23) U Svetom pismu srce često simbolizira našu volju, namjere i pobude. One upravljaju svim našim mislima, riječima i djelima te ih stoga treba neprestano održavati ispravnima i usmjerenima na Boga. Iako je naša volja sila koja upravlja nama samima, ona je također podložna vanjskim utjecajima. Ako naše misli postanu nečiste, nepravedne ili nesvete, snaga naše volje slabi. Stoga je važno slijediti biblijske pouke o tome kakve misli dopuštamo samima sebi.

Božja Riječ, koja djeluje na naša srca i umove, trebala bi nas voditi da preispitujemo svoje misli. Svaka misao o kojoj razmišljamo imat će utjecaj na naše riječi i ponašanje. Slijedom toga, apostol Pavao nas potiče da nam misli budu posebni predmeti brige, skrbi i budnosti; i nužnost da „zarobljujemo svaki um na pokornost Kristu."—2. Korinćanima 10:5

Važnost ispravnog srca

Za nas je najvažnije razviti srce koje je Bogu ugodno. U svojoj Propovijedi na gori Isus je dao lekciju o važnosti razvijanja dobrog srca. Rekao je: „Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu

govore." (Luka 6:43-45) Naše srce, vodeći princip našeg uma i misli, predstavlja naš karakter; a naša usta i riječi su vanjski izrazi tog karaktera.

Gospodinovi sljedbenici koji obnavljaju, pročišćavaju i čiste svoja srca nazivaju se „onima koji su posvećeni u Kristu Isusu, pozvani, sveti" i „zajednicom Sina njegova Isusa Krista, Gospodina našega" (1. Korinćanima 1:2,9). Nakon što smo započeli djelo preobrazbe svog srca da bismo činili volju Gospodnju, ključno je svakodnevno preispitivati svaku svoju misao, riječ i djelo.

Zaboravljanje onoga što je iza nas

Ranije u svom pismu braći u Filipima, Pavao nam, govoreći o sebi, pruža vrijedan primjer koji trebamo slijediti: „Ne kao da sam već postigao ili dopro do savršenstva, nego – hitim... Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem, k cilju hitim, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu." (Filipljanima 3:12–14). Pavao nam poručuje da zaboravimo ono što je iza nas, uključujući naše prijašnje zemaljske ambicije i nade. Primijenimo te riječi osobno na sebe i „ovako mislimo."—stih 15

Isus je također poučio važnoj lekciji o opasnosti „osvrtanja" na ono što je iza nas. To se dogodilo kad je svojim učenicima rekao: „Pođi za mnom." Nekoliko njih odgovorilo je bez previše oduševljenja, na što je Isus uzvratio: „Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje."—Luka 9:59–62

Staviti „ruku na plug" bio je izraz koji je označavao poduzimanje određenog posla. Kad netko doslovno ore njivu, od životne je važnosti ne osvrtati se

unatrag, inače će oranje brzo nesretno završiti. Ovdje Isus koristi izraz gledanja unatrag kako bi ukazao na opasnost u želji ili čežnji za bilo kojom od stvari koje su se njegovi sljedbenici već obvezali ostaviti za sobom kako bi ga slijedili.

Prije nego što je Bog uništio grad Sodomu, poslao je anđela da obavijesti Lota i njegovu obitelj. Anđeo im je rekao: „Bježite da život spasite! Ne obazirite se, ... da ne budete zatrti!" (1. Mojsijeva 19:12-17) Sljedećeg jutra, dok je sunce izlazilo, Gospodin je uništio grad Sodomu, ali Lotova žena nije poslušala poruku anđela; „osvrnula se" i umrla. (stihovi 23-26) Lot i njegova obitelj nisu bili optuženi da sudjeluju u zlim postupcima Sodomita. Greška njegove žene bila je u tome što se osvrnula. Ovdje je riječ „osvrnuti" prijevod hebrejske riječi koja znači promatrati sa zadovoljstvom, naklonošću ili brigom.

Isus je svoje sljedbenike upozorio: „Sjetite se žene Lotove!" (Luka 17:32). Drugim riječima, svoje želje i ciljeve trebamo usmjeriti na nebeske, a ne na zemaljske stvari. S tim u vezi, Pavao je napisao: „Za onim gore težite, ne za zemaljskim! Ta umrijeste i život je vaš skriven s Kristom u Bogu!" (Kološanima 3:2,3). Budemo li vjerni do smrti, „bit ćemo zadovoljni" kad se probudimo u slavnom prvom uskrsnuću (Psalam 17:15; Otkrivenje 20:6). Stoga se nemojmo osvrtati na prijašnje zemaljske ciljeve ili ambicije, već „za onim što je pred nama, prežimo."—za nebeskim stvarima.—Filipljanima 3:13

Misli vođene molitvom

Nužnost molitve kao vodiča naših misli naglašava i apostol Pavao. (Filipljanima 4:6) Ako živimo u bliskom zajedništvu s našim Nebeskim Ocem, trebali

bismo biti toliko zahvalni za njegove naklonosti i blagoslove koje već uživamo da ne tražimo veće blagoslove. Umjesto toga, trebali bismo željeti jednostavno zahvaliti, shvaćajući da smo već primili ne samo više od onoga što smo zaslužili iz Gospodinovih ruku, nego i više nego što smo mogli moliti ili zamisliti.—Efežanima 3:20

Stoga bi naše molbe sve više trebale biti usmjerene na traženje milosti, mudrosti, prilika za služenje Gospodinu i braći te pomoći u oblikovanju našeg karaktera prema uzoru na Božjeg ljubljenog Sina. S takvim mislima možemo se potpuno pouzdati u to da će obećani „mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvati srca vaša i … misli u Kristu Isusu." (Filipljanima 4:7). Što više „mir Božji" prebiva u našem srcu, to ćemo lakše uspijevati udaljiti iz svojih misli brige i nemire ovoga svijeta. Čak i kada smo okruženi teškim okolnostima, imat ćemo mir koji počiva na uzvišenoj Božjoj mudrosti i moći.

Propitivanje naših misli

„Mirom Božjim" koji vlada u našim srcima, moramo ispitati sve svoje misli. Kako je lako dopustiti našem palom, nesavršenom, prirodnom umu da se potvrdi. Kada se to dogodi, može brzo dopustiti mislima o zavisti, zauzetosti, ogovaranju, zlobi, svađi, ponosu ili taštini da uđu u naše umove, upijajući naše vrijeme i pažnju. Sve ih treba neprestano odbijati. Umjesto toga, trebali bismo prizvati u svoje umove ispravne i čiste misli. Ako one ispune naš um, učinkovito će zapriječiti put i spriječiti ponovni ulazak zlih misli.—Psalmi 63:5-7; 143:5

Kao što svojemu fizičkom tijelu doslovno osiguravamo hranu kako bismo očuvali njegovo

zdravlje, tako i svojim mislima moramo pružiti duhovnu hranu kako bismo svoj um usmjerili u ispravnom i zdravom smjeru. Takva je duhovna hrana ključna za izgradnju srca i karaktera koji su ugodni Gospodinu.

Je li istinito?

U našem tematskom tekstu Filipljanima 4:8, Pavao objašnjava kako bismo trebali testirati i prosuđivati svoje misli. Započinje izjavom: „Uostalom, braćo, što je god istinito.” Prvo pitanje koje bismo si trebali postaviti u vezi s mišlju koju možda gajimo jest: „Je li to istina?” Ljubav prema onome što je istinito leži u samom temelju pravednog života. Ako suosjećamo s neistinama ili pretjerivanjima ili se zadržavamo na njima, u toj mjeri prljamo svoje srce. Nasuprot tome, ako imamo „bedra opasana istinom”, naša srca i umovi bit će spremni za prihvatljivo služenje Bogu.—Efežanima 6:14

Gospodinov narod bi trebao biti toliko u skladu s pravednošću da bi sve što je lažno ili neistinito u riječima, mislima ili djelima bilo uvredljivo za nas, nanoseći nam bol. Istinoljubivost, dakle, mora biti prvi test koji treba primijeniti na bilo koju stvar prije nego što si dopustimo da o njoj razmišljamo u svom umu. Ne bismo trebali gubiti svoje vrijeme i pažnju jureći za uobraženjima, pogreškama, izmišljotinama ili glasinama. To je neisplativo i može nanijeti veliku štetu i drugima i nama.

Njegovanje istinitih misli općenito se odnosi na sve aspekte života. To potiče ljubav prema onome što je ispravno i istinito te rađa unutarnji otpor prema svemu što je iskrivljeno. Ovo se načelo posebno odnosi na našu duhovnu hranu—odnosno na ono u

što vjerujemo. S tim u vezi, prvo bismo se trebali zapitati: počiva li to vjerovanje na Božjoj riječi ili je u bilo kojoj mjeri onečišćeno ljudskim „predajama" čiji je cilj „dokidati Božju riječ"?—Marko 7:13

Govoreći o Bogu, psalmist je napisao: „Ti ljubiš srce iskreno u dubini duše"—to jest iskrenost srca. (Psalmi 51:6). Njegujmo ljubav prema istini, i to pod svaku cijenu. Odvojimo vrijeme da pomoću Biblije provjerimo sve što prihvaćamo kao činjenicu. Psalmist nam također kaže da će Božja „istina biti štit i obrana."—Psalmi 91:4.

Je li časno?

U našem tematskom tekstu Pavao spominje drugi test naših misli: „Što god je časno [grčki: vrijedno poštovanja ili dično]." Moramo pažljivo proučiti svoje misli kako se pojavljuju i odbiti razmišljati o onima koje su nečasne za utočište članovima Kristova tijela. Stvari koje nisu časne mogu biti istinite, a njihova istinitost im ne smije ostaviti mjesto odmora u našim umovima ako ne izdrže ovaj drugi test. Na primjer, u dnevnim vijestima izvješćuje se o mnogim zločinima koji su istiniti, često sa slikovitim detaljima. Međutim, ne bismo smjeli dopustiti da se naše misli zadrže na svim tim detaljima i prebiru po njima.

Umjesto toga, neka naši umovi budu vezani za obećanja da se u kraljevstvu, „Zlo više neće činiti, neće se pustošiti na svoj svetoj gori mojoj," ili kraljevstvu, i da će „Bog otrt im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer—prijašnje uminu." (Izaija 11:9; Otkrivenje 21:1-5) Koliko su samo časnije ove misli iz Božje Svete Riječi.

Je li pravedno?

Treća kategorija misli na koje nas Pavao potiče je: „Što god je pravedno” ili nepristrano. Neke misli mogu biti istinite i poštene što se tiče načela, a ipak ne biti pravedne ili ravnopravne prema drugima. Na primjer, netko bi nam mogao reći nešto o trećoj strani što je istinito i čak izraženo na častan način. Ipak, to bi se moglo nepravedno odraziti na treću stranu. Ako je tako, ne bismo se trebali zadržavati na ovoj misli, niti je ponavljati nekom drugom. Umjesto toga, trebali bismo je odmah odbiti primjenom zapovijedi: „Ljubav bližnjemu zla ne čini. Punina dakle Zakona jest ljubav.”—Rimljanima 13:10

Je li čisto?

Sljedeća kategorija misli koju nam Pavao savjetuje je: „Što god je čisto”—to jest čedno, čisto. Mnoge stvari mogu biti istinite ili pravedne, ali nisu čiste namjere. Takve su misli strogo zabranjene prema ovom nadahnutom pravilu.

Na primjer, misao treba smatrati nečistom ako sadrži imalo sebičnosti ili oholosti, ili ako se u njoj očituje zavist, ljubomora ili zlobnost, bez obzira na to što je istinita, iskrena i pravedna. Ako dopustimo sebi da se zadržavamo na takvim nečistim mislima, one će sve više ovladavati našim srcem i narušavati našu sposobnost prosuđivanja.

Kako bismo utvrdili je li neka misao čista ili nije, trebamo je usporediti s Božjom riječi i načelima koja su u njoj iznesena. U Svetom pismu opetovano se ističe da su Božja mudrost, riječi i zapovijedi čiste.—Psalmi 12:6; 19:8; 119:140; Mudre izreke 30:5; Jakov 3:17

Čiste, svete misli proizvest će u nama svete riječi i uvelike pomoći u razvijanju ispravnog ponašanja. S druge strane, ako dopustimo da naše misli budu nečiste ili nesvete, sposobnost ispravnog govora i djelovanja bit će oslabljena. Moramo nastojati pokoriti svoje misli i uvježbati ih u smjeru koji će nas sve više i više preobraziti u veličanstvenu karakternu sliku našeg Gospodina.—1. Korinćanima 9:27; Rimljanima 12:2

Je li ljubazno?

Paul nastavlja: „Što god je ljubazno." Promiče li ono o čemu razmišljamo božansku kvalitetu ljubavi? Naše misli trebale bi dati prednost ljubaznom i dragom, što će nas duhovno uzdići. Što se više naše misli bave plemenitim životima pojedinaca zapisanim u Bibliji i plemenitim naporima onih oko nas, to ćemo sličniji Bogu postati. Vrhunski primjer „ljubaznog" i plemenitog života je naš Gospodin Isus. On je naš „dragi, ... ističe se među tisućama. ... sav je od ljupkosti." (Pjesma nad pjesmama 5:10-16) Strogo i potpuno oslanjajući svoje misli na teme koje su „ljubazne", postat ćemo bliža kopija Isusa.

Je li hvalevrijedno?

Pavao nastavlja s provjerom naših misli riječima: „Što god je hvalevrijedno." Izraz „hvalevrijedno" znači da se o nečemu govori s pohvalom ili da to uživa dobar ugled. U jedanaestom poglavlju Poslanice Hebrejima životi vjernih muškaraca i žena iz vremena Staroga zavjeta opisani su tako da su stekli „dobar glas" (Hebrejima 11:2,39). Bili su pohvaljeni ne zato što su im djela bila savršena, već zbog svoje vjere u Boga i njegova obećanja, vjere koja se očitovala u njihovim djelima. Biblijski zapisi o

njihovim iskustvima i vjeri trebali bi biti trajan izvor o kojem ćemo razmišljati.

„Dobar glas" u skladu je s porukom evanđelja. Evanđelje je „dobra vijest", „blagovijest, velika radost." (Luka 2:10). Prorok Izaija, govoreći proročanski o Gospodinovim sljedbenicima u sadašnjem dobu evanđelja, napisao je: „Glasniče radosne vijesti, Sione! [hebrejski: naviještati radosnu vijest]" (Izaija 40:9). „Dobra vijest" o Kraljevstvu, koje će uskoro doći na blagoslov cijelom čovječanstvu, trebala bi zauzimati važno mjesto u našim mislima i u onome što dijelimo s drugima.—Matej 6:10; 24:14

Ima li kreposti ili pohvale?

Pavao zaključuje naš tematski tekst opominjući nas: „Je li što krepost, je li što pohvala—to nek vam je na srcu!" Riječ „krepost" ima misao moralne dobrote ili izvrsnosti. Trebali bismo pažljivo proučiti svoje misli i zadržati se samo na onima koje su kreposne i Bogu hvalevrijedne. To podrazumijeva mnogo više od pukog suzdržavanja od neistinitih, nepoštenih, nepravednih ili nečistih misli.

Psalmist opisuje osobu koja je usvojila to uzvišeno, kreposno mjerilo kao onog „tko živi čestito, koji čini pravicu, i istinu iz srca zbori, i ne kleveće jezikom; koji bližnjem zla ne nanosi i ne sramoti susjeda svoga... koji se zaklinje prijatelju, a ne krši prisege." (Psalmi 15:1–5). Apostol Petar nas podsjeća da smo pozvani na „slavu i krepost" te da, „svim marom prionemo i svojom vjerom osiguramo krepost."—2. Petrova 1:3,5

Naše mjerilo i cilj

Ne možemo se nadati da ćemo u ovom životu postići savršenu kontrolu nad svojim mislima, ali to možemo postaviti kao svoje mjerilo i trajni cilj. U onoj mjeri u kojoj imamo na umu to mjerilo i svakodnevno nastojimo živjeti u skladu s njim, u toj ćemo se mjeri duhovno jačati i napredovati u tome da „svaku misao zarobljavamo i činimo poslušnom Kristu."—1. Korinćanima 10:5.

Naša podložnost Bogu i Kristu je voljna podložnost, nadahnuta našom ljubavlju, zahvalnošću, smjelošću i povjerenjem u njihovu superiornu mudrost. Naš glavni užitak trebao bi biti u učenju i vršenju volje Božje. To je mnogo više od pukog slijeđenja utvrđenog skupa pravila, kao što su „smiješ" i „ne smiješ". To je težnja da se stvari vide s Božjeg stajališta, da se osobno primjenjuju Božja načela i da se Boga najviše voli. (Marko 12:30) Odanost srca Bogu zahtijeva napor. To bi trebala biti naša prva i stalna dužnost.

Čak će i najpredaniji pripadnici Gospodnjeg naroda, oni najizgrađenijeg karaktera, trebati zaslugu Kristove pravednosti koja im se uračunava sve dok ne postanu savršeni u prvom uskrsnuću. Tek je u našim umovima i našoj volji „staro" počelo nestajati i „sve je nastalo novo" (2. Korinćanima 5:17). Ta će se velika promjena u potpunosti ostvariti tek kada se „ovo smrtno obuče u besmrtnost", kada ovo raspadljivo uskrsne u neraspadljivosti—uskrsne u slavi i sili, kao božansko duhovno biće.—1. Korinćanima 15:53,54

U međuvremenu, kako bismo bili smatrani dostojnima "slave, časti i besmrtnosti," moramo pokazati svoju spremnost uma i našu iskrenu želju da budemo sve ono što Gospodin želi da budemo.

(Rimljanima 2:7) Ni na koji način se to ne može bolje pokazati Gospodinu i nama samima, ili dokazati da je od pomoći drugima, nego strogim nadzorom svih naših misli. Neka ovo bude naša svakodnevna meditacija.